

הפגינו עמי!

מאז מאי 1977 אני מחכה לעוד הוכחות לחוסר הכוח שלי, לעמידה הנכונה שלי נגד ממשלה שמחייבת אותי לנהוג בניגוד לאינטרסים ולמצפון שלי.

אתן יודעות שאם אני או אתן (בבוא העת) נהרה ולא נרצה בהריון זה - נמצא את הדרך אל הגניקולוג הטוב ואל בית-החולים הפרטי - ושם נפיל, בין אם יהיה חוק כזה ובין אם לאו; אבל יש נשים רבות שההוצאה של אלפי ואולי עשרות אלפי לירות - בלתי אפשרית בשבילן, ולטווח הקרוב זול יותר ללדת. הן תלדנה. הביטוח-הלאומי יוסיף על קיצבתן סכום שלא יסכה את מחירי שקיות החלב והביצים הלא-מסובסדות שילד זה צורך. כדי לאפשר בסופי-שבוע מרק של כנפי-עוף, ולעיתים פחות מזה, תצאנה אמהות אלה לעבוד בבתי חברותינו, בבתי-הרושת או בעבודות עונתיות.

על הילד הקטן תשגיח אחותו הגדולה, שאיננה יכולה להשתמש בפריבילגיה של תיכון חינוך - היא מחליפה את אמה.

ליד הגדל לא יהיו דפי-ציוור וסדרות-ספרים. גם שידורי הטלוויזיה לא מיועדים לו: העברית שם לא מובנת. הוא יצא לשחק עם חברים במגרש הגרוטאות, בין מקררים ישנים ושברי מכוניות נטושות. אסונות

בואו נפגין נגד ממשלה שאיננה מאפשרת חלוקה של אמצעי מניעה חינוך והסברה טובה, ואחר כך איננה מאפשרת הפלה.

בואו נפגין נגד אותם גברים חילוניים ודתיים, המאכזרים את הכנסת ושוכחים שגם אנחנו הנשים שלחנו אותם לשם.

בואו נפגין נגד הצביעות הנוראה של חלוקת הטבות תמורת ההצבעה, "הנכונה" של חברי-כנסת, "סוררים".

נגד הכוח המדכא

אינטרס יסודי שלנו - להחליט מתי וכמה ואיך!

בואו נפגין יחד עם רעיותיהן של חברי-הכנסת, שיכולות היו להפיל ולד שלא ראו אפשרות לגדל אותן. בואו נפגין נגד הכוח המדכא אינטרס יסודי שלנו, להחליט מתי וכמה ואיך!

אתי בויזיו כרמל *

אתי בויזיו מלמדת באוניברסיטת חיפה ועובדת במכון לפסיכותרפיה. נשואה ואם לשתיים. עובדת סוציאלית לשעבר.

רבים מתרחשים שם והקורבנות הם ילדים כאלה, שאין להם "לגו" וקוביות עץ מהוקצעות.

אבל אם לא יקרה אסון - נתוודע אל הילד כשיגיע לבית-הספר ויזכור כנעדר. קציני ביקור סדיר, עובדים סוציאליים, פסיכולוגים ומורים מסורים - יתקשו מאד להחזיר אותו לבית-הספר. סופו שיגיע (אם יצליחו, בכל זאת) למיסגרות קטנות ומיוחדות, ובכיתה ד' ידע לחתום את שמו.

לא, לא תפגשו אותו במיסגרת של חטיבת הביניים בכיתה כן. אם יגיע - ילמד בכיתה אחרת. קציני מיבחן, שופטי-נוער ורשויות אחרות, "יטפלו" בו עתה. גם לצבא לא יגיע איתכן. כל כך מקולקל, שאפילו כבשר-תחתים הוא לא טוב.

כן, כדאי שנשים סורגים על החלונות ונעבה את הדלתות ונתלה עור שרשרת. כדאי שתזהרו מאד כשאתן חוזרות הביתה בחושך - המרירות והתיסכול שופי-עים. ורואים עליכן שאתן אחרות - אתן מייצגות את אלה שיש להן יותר. לכו בחבורות. שימו אקדח מתחת לכר.

אתן מבינות, בנותי, אתן הטובות והם הרעים. אז בואו איתי ונפגין עכשיו יחד, למען אמותיהן שלא הת-כוונו לרע. הוועדה היא זו שלא אישרה. החוק הוא זה ששונה.

בואו נפגין נגד ממשלה שעושה ברחמן - רחמינו - פוליטיקה.

גם ליפאנים זכות על הארץ

מאז הצהרת בלפור לפחות מתבססים הטיעונים הציוניים לצידוק השילטון היהודי בארץ-ישראל על "העובדה ההיסטורית" של חזרת העם היהודי, "למולדת הישנה". איש אינו טורח לבדוק את אמת הטענה הבסיסית הזאת, ואפילו מהנגדי המישטר הנוכחי החריפים ביותר נפלו קורבן לשטיפת מוח זו. קל להור-כוח שאין כל אמת היסטורית בטענות אלה, וקיים צורך דחוף ביותר בביטוס פילוסופי איתן יותר לנוכח-חות היהודים במדינת-ישראל. אמנם קיים ביטוס כזה ואשתדל להציעו.

נכון הוא שיש ליהודים זיקה לארץ זו, שהתבטאה בתפילותיהם מאז המאה השלישית לספירת הנוצרים. אין זו אמת שארץ זו אי-פעם היתה כולה בשילטון העם העברי או היהודי.

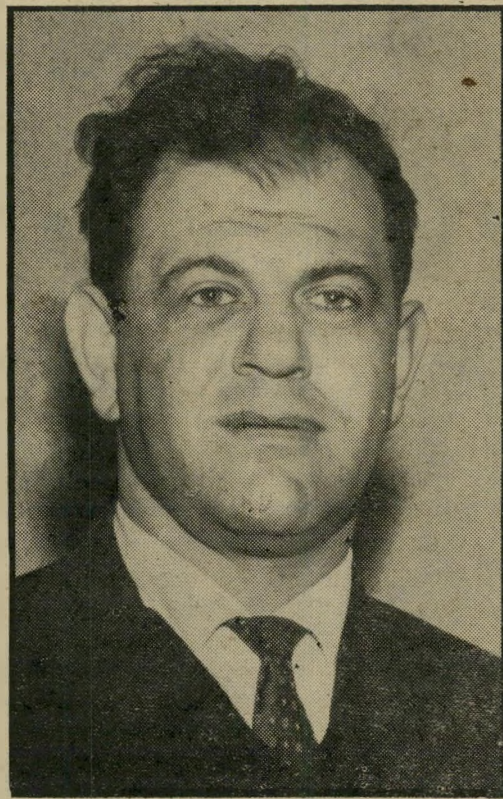
חלוקת הארץ בין 12 השבטים בוודאי אינה יכולה להחשב כמדינה סדירה. השבטים נלחמו זה בזה ללא הרף ורק לעתים רחוקות התאחדו כמה מהם תחת פיקוד אחד השופטים, כדי להתגונן או להתקיף אחד מעמי הסביבה. לא בימי השופטים ולא לאחר-מכן, במשך כל ההיסטוריה של העם בארצו, היה קיים שילטון עברי או יהודי ברצועת החוף. הצפון, עכו וחיפה

כל עוד נהיה מלונכדים וחזקים - שמורה זכותנו למדינת-ישראל

של ימינו, היה תחת שילטון הציונים. הדרום, מהרצ-ליה ועד אל-עריש (כולל יפו, אשדוד, אשקלון ועזה) היה מאז ומתמיד בידי הפלשתים.

התקופה היחידה שבה שלטו בני ישראל מאוחדים ברוב שטחה של מדינת-ישראל בת ימינו (שוב, למעט ברצועת החוף) היה במלכות שלמה המלך, במשך 40 שנה, מ-970 עד 930 לפני הספירה. מיד לאחר מותו התפלגה המדינה לשני חלקים ריביים, שנלחמו זה בזה ללא הרף במשך כ-200 שנה. במשך תקופה זו היו שתי המדינות תחת שילטון מצרי. אשור חיסלה את המדינה הצפונית, ישראל, בעת מילחמתה במצריים ופיזרה את עשרת השבטים בגלות אשור ב-720 לפני הספירה. מאז טוענים עמים רבים - אפגנים, יפנים, בריטים ואחרים, שהם צאצאי בני ישראל הקדומים.

מדינת יהודה שנתורה היתה לסירוגין לפרובינציה אשורית ומצרית. שטחה היה מהעיר לוד בצפון עד ל-דרומית לבאר-שבע. בשטח מצומצם זה. התקיימה ישות יהודית בארץ-ישראל במשך כ-150 שנה, עד גלות בבל, בין 597 ו-581 לפני הספירה. אחרי שיבת ציון נוסדה מושבה יהודית קטנה בסביבות ירושלים (537 עד 446) תחת הגמוניה בבליית וברשותה.

ביהודה ובישראל מאוחדות במשך 40 שנה, לא שלט מעורו ברצועת החוף, מקום ריכוזה העיקרי של אוכלוסיית ישראל כיום.

יוצא, איפוא, שכל יהודי המתבסס על "זכות היסטורית" למדינה זו, מטעמים רגשיים או דתיים, אינו עוסק בהיסטוריה אלא בסילופה. אם נתבע לעצמנו את אילוני-מורה, כי יהודים ישבו שם לפני 2500 שנה, נצטרך להתנדב, "להחזיר" לממשלת לבנון את עכו ואת

מפרץ חיפה, כי הם שולטים כיום בצידון. את תל-אביב ואת אשקלון נצטרך למסור לידי האלג'יריים או ה-קפריסאים או היוונים (תלוי מי מעמים אלה ייחשב ליורשי הפלישתים העתיקים).

הבה נפסיק להשתמש באמתלות שווא אלה. אנו יושבים בישראל באותה זכות שהאמריקאים יושבים בארצות-הברית. כמוהם כבשנו וקינינו את הארץ מילידי המקום וכמוהם אנו מחזיקים בה כל עוד אנו חזקים מספיק לעשות כן. אחוז הולך וגדל מתושבי הארץ היהודים נולדו במקום ואינם מכירים את הגלות אלא מפי הוריהם המבולבלים מדור המדבר. מילבד כמה קנאים דתיים, כל אדם במדינה זו חש למעשה את אמתות דברי.

אם ישתלם לנו מבחינה פוליטית או כספית נכבש חלקים נוספים מן הסביבה ונחזיק בהם, בין אם יהיו דים ישבו שם לפני 2500 שנים ובין אם לאו. אם לא נוכל להחזיק בהם נאבד שטחים אלה וכל שטח אחר מחוץ או בתוך הקו הירוק, כפי שאיבדנו את סיני. לא החזרנו את סיני מטוב ליבנו ולא היינו מחזירים אותו לעולם, אלא בגלל שיקולים של כדאיות פוליטית או צבאית. דויד המלך והחשמונאים כבשו חלקים ניכרים של ארץ זו כשהתנאים היו לטובתם. הם אף פעם לא כבשו את רצועת החוף - לא מפני שלא רצו בה אלא מפני שלא היו מסוגלים לכך.

ההיסטוריה האנושית אינה דומה לבית-מישפט, המחלק צדק בין-לאומי והדן בענייני ירושה. אף לו היתה אמת בטענה שהעם היהודי שלט בארץ-ישראל במשך 1500 שנה לא היה הדבר מקנה זכות, "חזרה". כל שילטון בעולם פועל באמצעות כוח ומנסה להכניע את מתנגדיו העקרוניים כאשר הם מסכנים את קיומו. זכות אלמנטרית זו נשמרת גם לעם ישראל, אפילו אם הוא אינו מסוגל להגדיר את עצמו מבחינה גזעית או דתית. אין עם בעולם, מבריתניה וארצות-הברית ועד לצרפת וגרמניה, שאינו מורכב מגזעים שונים, ממוצאים רבים. כל עוד נהיה מלוכדים מספיק כדי ליצור לעצמנו זהות לאומית, וחזקים מספיק כדי לאחוז בשטחינו - ויהיו באשר יהיו - שמורה זכותנו למדינת-ישראל. אם יאבדו הליכוד והכח, לא תעזורנה שום אמתלות. אנו נפורק ונפוצל כמו קיסרות אוסטריה-הונגריה האדו-רה ב-1918.

נגיד לעולם ולעמנו את האמת: אנחנו כאן ונשאר כאן כל עוד נוכל. נילחם בכל מעצמה שתנסה להוציאנו מכאן או להכניענו. נעשה תמיד מה שדאי לנו מבחינה פוליטית, צבאית, כלכלית ותרבותית, כפי שעושים זאת כל עמי העולם. די לנו להיות מסכנים. מדינת ישראל אינה קיימת בזכות הכרתם של עמי העולם בצדקתנו, אלא מפני שלא כדאי למעצמות לחסלנו מבחינות צבאיות-איסטרטגיות ופוליטיות. נהיה סוף-סוף עם אמיתי, שאינו רואה את עצמו מחוייב בכל רגע להוכיח את זכותו להימצא במדינתו.

אנחנו ישראלים ונשאר ישראלים כל עוד נוכל ל-שמור על קיום מדינת-ישראל - עם או בלי זכות היסטורית - ואף לא יום אחד יותר.

מייק פלשקס, תל-אביב